

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **YASMINA CZECH, s. r. o.**, IČO: 28336283
sídlem Masarykova 497, 768 05 Koryčany
zastoupený daňovým poradcem Ing. Romanem Landgráfem
sídlem Ke Kačí louži 3, 326 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Zlínský kraj**
sídlem třída Tomáše baty 21, 761 86 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2021, č. j. 1532705/21/3304-50522-711538

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl žádost žalobce o prominutí úroku z prodlení ve smyslu § 259b zákona č.

280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2013 až 4. čtvrtletí 2014:

- o předpisu úroku z prodlení na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2013 ve výši 146 786 Kč byl žalobce vyrozuměn platebním výměrem č. j. 2143205/20/3304-50522711538, z toho výše úroku z prodlení vzniklá ode dne účinnosti zákona č. 267/2014 Sb., tj. ode dne 1. 1.2015 činí částku 124 255,89 Kč;
- o předpisu úroku z prodlení na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2014 ve výši 182 224 Kč byl žalobce vyrozuměn platebním výměrem č. j. 2143206/20/3304-50522711538, z toho výše úroku z prodlení vzniklá ode dne účinnosti zákona č. 267/2014 Sb., tj. ode dne 1. 1.2015 činí částku 162 203,37 Kč;
- o předpisu úroku z prodlení na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2014 ve výši 137 947 Kč byl žalobce vyrozuměn platebním výměrem č. j. 2143207/20/3304-50522711538, z toho výše úroku z prodlení vzniklá ode dne účinnosti zákona č. 267/2014 Sb., tj. ode dne 1. 1.2015 činí částku 128 625,53 Kč;
- o předpisu úroku z prodlení na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2014 ve výši 155 397 Kč byl žalobce vyrozuměn platebním výměrem č. j. 2143208/20/3304-50522711538, z toho výše úroku z prodlení vzniklá ode dne účinnosti zákona č. 267/2014 Sb., tj. ode dne 1. 1.2015 činí částku 151 285,56 Kč;
- předpis úroku z prodlení na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2014 ve výši 113 753 Kč byl žalobci oznámen vyrozuměním č. j. 276731/21/3304-50522-711538, z toho výše úroku z prodlení vzniklá ode dne účinnosti zákona č. 267/2014 Sb., tj. ode dne 1. 1. 2015 činí částku 113 753 Kč;

2. Celková výše úroků z prodlení, o kterých žalovaný rozhodoval napadeným rozhodnutím, proto činila celkem 680 124 Kč.
3. Žalobce podal dne 2. 4. 2021 žádost o prominutí těchto úroků s tím, že dle názoru žalobce byly splněny veškeré podmínky pro prominutí. Žalovaný nicméně tuto žádost zamítl, neboť při posouzení otázky, zda neexistují vylučující podmínky pro možnost prominutí příslušenství daně ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu a v souladu s čl. III. 1. Pokynů GFŘ-D-47 k promíjení příslušenství daně č. j. 15921/21/7700-10123-05016, ze dne 8. 3. 2021, který byl zveřejněn ve Finančním zpravodaji číslo 17/2021 dne 11.3. 2021 (dále jen "Pokyn"), dospěl k závěru ohledně existence vylučující podmínky „závažné porušení daňových a účetních předpisů“. Žalovaný konstatoval, že „ze spisového materiálu vyplývá, že došlo k naplnění vylučující podmínky z důvodu závažného porušení daňových a účetních předpisů ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu, konkrétně podmínky definované v článku III. 1. bodu 5. Pokynu.“
4. Žalovaný k uvedenému závěru dospěl poté, co zjistil, že žalobce nikterak nereagoval na výzvy správce daně, konkrétně:
  - výzvu č. j. 1649845/18/3304-50522-702580 k podání přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2018, vydanou dne 7. 8. 2018, doručenou dne 8. 8. 2018 zástupkyni žalobce M. P., která byla na základě plné moci ze dne 27. 6. 2010, doručené žalovanému dne 26. 7. 2010 a zaevidované pod č. j. 88420/10/320901708710, zmocněna „k jednání s FÚ v neomezeném rozsahu, k podepisování a přejímání písemností a k doručování veškerých písemností týkajících se naší firmy na její adresu“. Plná moc se stala vůči žalovanému účinnou ode dne jejího uplatnění, tj. od 26. 7. 2010.

- výzvu č. j. 1735775/18/3304-50522-702580 k podání přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2017, vydanou dne 30. 8. 2018, doručenu dne 10. 9. 2018 zástupkyni žalobce M. P.
- výzvu č. j. 1984449/18/3304-50522-702580 k podání přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2018, vydanou dne 5. 11. 2018, doručenu dne 15. 11. 2018 zástupkyni žalobce M. P.
- výzvu č. j. 1093977/19/3304-50522-702580 k podání přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2019, vydanou dne 7. 5. 2019, doručenu dne 16. 5. 2019 zástupkyni žalobce M. P.
- výzvu č. j. 1559523/19/3304-50522-702580 k podání přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2018, vydanou dne 9. 7. 2019, doručenu dne 18. 7. 2019 zástupkyni žalobce M. P.
- výzvu č. j. 1674879/19/3304-50522-702580 k podání přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2019, vydanou dne 31. 7. 2019, doručenu dne 10. 8. 2019 zástupkyni žalobce M. P.
- výzvu č. j. 2007621/19/3304-50522-702580 k podání přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2019, vydanou dne 31. 10. 2019, doručenu dne 10. 11. 2019 zástupkyni žalobce M. P.
- výzvu č. j. 209271/20/3304-50522-702580 k podání přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2019, vydanou dne 4. 2. 2020, doručenu dne 14. 2. 2020 zástupkyni žalobce M. P.
- výzvu č. j. 1210861/20/3304-50522-702580 k podání přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2020 vydanou dne 28. 5. 2020, doručenu dne 2. 6. 2020 zástupkyni žalobce M. P..
- výzvu č. j. 196431/21/3304-50522-711538, vydanou dne 10. 2. 2021 a doručenu Bc. L. P. dne 22. 2. 2021, na základě plné moci doručené žalovanému dne 21. 1. 2021 a zaevidované pod č. j. 85436/21/330400510-703151, kterou byl žalobce vyzván k podání kontrolního hlášení za zdaňovací období prosinec 2020.

V návaznosti na tyto skutečnosti žalovaný při posuzování žádosti žalobce o prominutí úroků z prodlení dospěl k závěru, že tímto došlo k naplnění vylučující podmínky pro prominutí příslušenství daně z důvodu závažného porušení daňových předpisů ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu, a to konkrétně podmínky definované v čl. III. 1. bodu 5 Pokynu - žalovaný ve výše uvedených případech vyzýval žalobce ke splnění jeho ze zákona plynoucí povinnosti podat daňové přiznání, hlášení nebo vyúčtování. Naplněna byla v daném případě taktéž podmínka opakovanosti, vyžadovaná v čl. III. 1. bodu 5 Pokynu - uvedená situace nastala alespoň 2x v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců. Z uvedeného důvodu žalovaný žádost žalobce o prominutí úroku z prodlení zamítl.

5. Žalovaný nepřisvědčil námitce žalobce, že pět z deseti výše uvedených výzev k podání daňového přiznání nebylo žalobci doručeno v souladu s udělenou plnou mocí, a tedy v souladu s § 41 odst. 1 daňového řádu. Plná moc se vůči žalovanému stala účinnou v rozsahu právních jednání specifikovaných v plné moci ode dne jejího uplatnění, tj. od 15. 1. 2019. Ve věci podávání daňových tvrzení žalobce nebyl zastupován daňovým poradcem Ing.

Romanem Landgráfem, ale k podání daňových tvrzení žalobce byla stále zmocněna M. P. na základě plné moci doručené správci daně dne 26. 7. 2010. Z tohoto důvodu žalovaný doručoval výše uvedené výzvy k podání daňových přiznání v souladu s § 41 odst. 1 daňového řádu Mgr. M. P., s výjimkou výzvy vydané dne 8. 2. 2021, k podání kontrolního hlášení za zdaňovací období prosinec 2020, která byla doručena Bc. L. P., která byla na základě plné moci doručena žalovanému dne 21. 1. 2021 a zaevidované pod č. j. 85436/21/3304-00510-703151, včetně doručených doplnění této plné moci ze dne 26. 1. 2021 a 3. 2. 2021, zmocněna k jednání se správcem daně v neomezeném rozsahu (generální plná moc).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

6. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
7. Žalobce v podané žalobě namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, pokud své zamítnutí žádosti o prominutí úroku z prodlení odůvodňuje právě a pouze tím, že žalovanému doručil shora uvedených deset výzev, ačkoliv ve skutečnosti sedm z těchto výzev nebyly žalobci doručeny. Žalovaný totiž dle žalobce v rozporu s plnou mocí „doručoval“ šest nedoručených výzev paní M. P. a jednu Bc. L. P., namísto zástupci žalobce Ing. Romanu Landgráfovi dle plné moci ze dne 15. 1. 2019. Takové „doručování“ je v rozporu s § 41 odst. 1 daňového řádu, dle kterého má-li osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování. Jedná se tedy o podstatnou chybu a nesprávné zjištění skutkového stavu, na základě kterého žalovaný rozhodoval, což zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí.
8. Žalobce tak považuje za nesprávný právní názor žalovaného ohledně naplnění vylučující podmínky v čl. III. 1. bodu 5 Pokynu, neboť neodpovídá skutečnosti. Čl. III. 1. bodu 5 Pokynu stanoví, že *„Za naplnění opakovanosti se v tomto případě považuje, pokud tato situace nastala alespoň 2x v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců před podáním žádosti o prominutí.“* Žádost o prominutí byla podána žalobcem dne 2. 12. 2019. Rozhodná lhůta 12 měsíců tedy je od 2. 4. 2020 až do 1. 4. 2021. Nicméně, jak shora uvedeno, v této lhůtě nebyly žalobci žádné výzvy k podání přiznání k dani doručeny. Tedy, vylučující podmínka pro prominutí příslušenství daně z důvodu závažného porušení daňových předpisů ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu, a to konkrétně podmínky definované v čl. III. 1. bodu 5 Pokynu, zjevně nebyla naplněna, a tedy žalovaný dospěl k nesprávnému skutkovému zjištění a nesprávnému závěru.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě opětovně zdůrazňuje, že všechny žalobcem specifikované výzvy k podání daňových přiznání byly žalobci řádně doručeny (M. P., resp. Bc. L. P.), žalovaný tedy správně zjistil skutkový stav věci a dospěl ke správnému závěru, že došlo k naplnění vylučující podmínky pro prominutí příslušenství daně z důvodu závažného

porušení daňových předpisů ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu, a to konkrétně podmínky definované v článku čl. III. 1. bodu 5 Pokynu.

10. Žalovaný dále poukazuje na skutečnost, že žalobce dle obsahu žaloby nerozporuje správnost doručení výzev k podání daňových přiznání přede dnem 15. 1. 2019, tj. výzvy k podání daňových tvrzení ze dne 7. 8. 2018, ze dne 30. 8. 2018 a ze dne 5. 11. 2018, které byly správně doručeny zástupkyni žalobce M. P. Vzhledem k tomu, že všechny 3 uvedené výzvy, ohledně jejichž doručení není mezi žalobcem a žalovaným sporu, byly vydány i doručeny v období 3 let zpětně ke dni vydání rozhodnutí o žádosti dle čl. III Pokynu (tj. období od 23. 7. 2018 do 23. 7. 2021) a zároveň v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců (dle podmínky definované v čl. III. 1. bodu 5. Pokynu), nelze pochybovat o tom, že žalobce naplnil vylučující podmínku pro prominutí příslušenství daně z důvodu závažného porušení daňových a účetních předpisů ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu, konkrétně podmínku definovanou v čl. III. 1. bodu 5. Pokynu, a to zcela bez ohledu na žalobní námitky žalobce, kterými napadá nesprávnost doručení jiných výzev vydaných žalovaným v tomto rozhodném období.
11. V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrvává na své argumentaci, že žalovaný doručoval v rozporu s uděleným zmocněním, neboť z textu zmocnění je nepochybné, že Ing. Roman Landgráf byl uvedenou plnou mocí zmocněn ve věci daně z příjmů právnických osob a daně z přidané hodnoty ke všem úkonům, tj. logicky i k doručování a přebírání písemností ve styku se správcem daně. Jedinou výjimku tvoří podávání daňových tvrzení. Podle § 28 odst. 4 daňového řádu, zvolí-li si zmocnitel nového zmocněnce, platí, že okamžikem uplatnění nové plné moci u správce daně vypověděl plnou moc dosavadnímu zmocněnci v rozsahu, ve kterém byla udělena plná moc novému zmocněnci. Tedy ve věci daně z příjmů právnických osob a daně z přidané hodnoty došlo udělením plné moci podle § 28 odst. 4 daňového řádu k vypovězení celé plné moci udělené M. P. s jedinou výjimkou, a to podávání daňových tvrzení. Tedy M. P. nebyla oprávněna za žalobce jakkoli komunikovat se správcem daně ohledně daně z příjmů právnických osob a daně z přidané hodnoty, tedy neměla právo zasílat správci daně žádné písemnosti a podání, vyjma daňových tvrzení, a rovněž tak nebyla oprávněna žádné písemnosti, rozhodnutí ani jiná sdělení od správce daně dostávat, resp. správce daně nebyl oprávněn žádné takové písemnosti paní M. P. doručovat. A pokud tak správce daně činil, nemělo takové „doručení“ právní následky doručení dle daňového řádu. Závěr žalovaného o tom, že skutečnost, že paní M. P. byla zmocněna k podávání daňových tvrzení zároveň znamená, že byla zmocněna k tomu, aby jí žalovaný doručoval jakékoli písemnosti, není správný, nemá oporu ani v textu zmocnění, ani v zákoně. Plná moc udělená Ing. Romanu Landgráfovi je plnou mocí ke všem úkonům s jedinou přesně specifikovanou výjimkou, a to podávání daňových tvrzení. I výzvy k podání daňových tvrzení musely být tedy doručovány zástupci Ing. Romanu Landgráfovi. Ing. Roman Landgráf pouze nebyl následně oprávněn daňové tvrzení podat, ale to neznamená, že nemohl výzvu řádně převzít za žalobce. V neposlední řadě žalobce namítá, že žalovaný neprovedl vůbec žádnou odpovídající správní úvahu odůvodňující závěr o tom, že by žalobce závažně mařil nebo ztěžoval správu daně, jak požaduje zákon v § 259c odst. 2 daňového řádu.

IV. Posouzení věci soudem

9. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
10. Krajský soud při přezkumu napadených rozhodnutí vycházel především z ustanovení daňového řádu týkajících se promíjení příslušenství daně. Dle § 259 odst. 1 daňového řádu platí, že: *„pokud zákon stanoví orgánu veřejné moci pravomoc zcela nebo částečně prominout daň nebo příslušenství daně, lze tak učinit na základě žádosti daňového subjektu nebo z moci úřední.“* Podle § 259b odst. 1 daňového řádu platí, že: *„Daňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení nebo úroku z posečkané částky, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl. Podle odstavce druhého téhož ustanovení platí, že: „správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu. Podle odstavce třetího téhož ustanovení platí, že: „při posouzení rozsahu, ve kterém bude úrok prominut, správce daně zohlední skutečnost, zda ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládají tvrdost uplatněného úroku.“*
11. Podle § 259c odst. 1 daňového řádu platí, že: *„Při posouzení žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně správce daně zohlední četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem.“* Podle odstavce druhého téhož ustanovení platí, že: *„prominutí daně nebo příslušenství daně není možné, pokud daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy.“* Podle odstavce třetího téhož ustanovení platí, že: *„pokud právnická osoba závažným způsobem poruší daňové nebo účetní právní předpisy, hledí se pro účely posouzení splnění podmínky podle odstavce 2 na osobu, která byla v době tohoto porušení v této právnické osobě členem statutárního orgánu, jako by je také porušila.“*
12. Žalovaný při promíjení příslušenství daně postupoval podle Pokynu GFŘ-D-45, přičemž se jedná o zcela legitimní postup, který zajišťuje ustálenou rozhodovací správní praxi v zájmu odstraňování nedůvodných rozdílů a zachování zásady legitimního očekávání žadatelů o prominutí daně ve skutkově shodných nebo podobných případech. Pokyn GFŘ jako interní instrukce nemá sílu zákonného ani podzákonného předpisu, to však neznamená, že lze správci daně vytýkat, že při rozhodovací činnosti dle tohoto Pokynu postupoval, pokud tento postup nebyl v rozporu se zákonem. Pokyny řady D jsou totiž obecně pro správní orgány závazné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 7. 2015, č. j. 2 Afs 81/2015-32).
13. Krajský soud obecně k institutu promíjení příslušenství daně sděluje, že dle zákona a návazně i dle Pokynu správce daně musí nejprve posoudit, zda žadatel o prominutí příslušenství daně splňuje formální podmínky dle § 259a odst. 3 daňového řádu a § 259a odst. 1 daňového řádu, aby žádost mohla být meritorně posouzena. V nynějším případě žalobce tyto formální podmínky byly splněny. To ostatně žádá ze stran nerozporuje.
14. Dále je třeba posoudit, zda není naplněna hypotéza právní normy obsažená v § 259c daňového řádu. Pokud je tomu tak, vylučuje se u žadatele o prominutí příslušenství daně možnost prominutí. To znamená, že po zjištění, že daňový subjekt splnil vstupní formální podmínky pro vyhovění žádosti, správce daně zkoumá, zda není naplněna podmínka dle §

259c odst. 2 daňového řádu, tedy zda daňový subjekt závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy v posledních třech letech. Pokud správce daně dospěje k závěru, že daňový subjekt porušil závažným způsobem daňové nebo účetní předpisy v posledních třech letech, nepostupuje správce daně dále v meritorním posuzování dle Pokynu ohledně toho, v jakém rozsahu je možné žadateli příslušenství daně prominout. Krajský soud připomíná, že posouzení dle § 259c odst. 2 daňového řádu není správním uvážením správce daně, ale hodnocením skutkové podstaty za účelem uvážít, zda situace žalobce spadá pod neurčitý právní pojem „závažné porušení daňových nebo účetních předpisů“ ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu. (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 11. 2022, č. j. 29 Af 103/2019-62). V tomto ohledu je tedy třeba odmítnout námitku žalobce obsaženou v replice, v níž žalovanému vytýká, že žalovaný neprovedl vůbec žádnou odpovídající správní úvahu odůvodňující závěr o tom, že by žalobce závažně mařil nebo ztěžoval správu daně, jak požaduje zákon v § 259c odst. 2 daňového řádu.

15. Aplikováno na nyní projednávaný případ, krajský soud z napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný správně postupoval tak, že nejprve (po zhodnocení splnění formálních podmínek) posuzoval v napadených rozhodnutích, zda daňový subjekt nesplňuje podmínku dle § 259c odst. 2 daňového řádu, tedy zda v posledních třech letech závažným způsobem neporušil daňové nebo účetní předpisy. I při tomto posuzování, zda lze žádosti vyhovět, musí správce daně posoudit tvrzení, která daňový subjekt uvádí ve své žádosti jako důvody, pro které nebyl schopen tyto daňové povinnosti plnit v posledních třech letech plnit. Tedy je nutné trvat na takovém postupu, že při výkladu neurčitého pojmu „závažné porušení daňových předpisů“ musí správce daně vzít v potaz konkrétní okolnosti daného případu.
16. Jak již bylo výše rekapitulováno, žalovaný dospěl k závěru, že došlo k naplnění vylučující podmínky pro prominutí příslušenství daně z důvodu závažného porušení daňových předpisů ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu, a to konkrétně podmínky definované v článku III. 1. bodu 5 Pokynu, tj. situace, kdy osoba, u níž se naplnění vylučující podmínky posuzuje, *"závažně ztěžuje nebo ztěžovala, maří nebo mařila správu daní tím, že opakovaně včas nepodala daňové přiznání, hlášení nebo vyúčtování a ke splnění této své ze zákona plynoucí povinnosti byla proto vyzvána správcem daně; za naplnění opakovanosti se v tomto případě považuje, pokud tato situace nastala alespoň 2x v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců před podáním žádosti"*. Podle čl. III. Pokynu správce daně posuzuje naplnění této podmínky za 3 roky zpětně ke dni vydání rozhodnutí o žádosti. Protože žalovaný vydal rozhodnutí o žádosti žalobce o prominutí úroků z prodlení dne 23. 7. 2021, spadá každá z výzev k podání daňového tvrzení uvedených výše do rozhodného tříletého období, v němž správce daně naplnění této podmínky posuzuje (tj. období od 23. 7. 2018 do 23. 7. 2021).
17. Stěžejní žalobní námitku, a tedy i podstatu nyní projednávané věci tvoří spor ohledně platnosti doručení některých předmětných výzev, kdy je žalobce toho názoru, že žalovaný šest z devíti uvedených výzev nesprávně v rozporu s plnou mocí „doručoval“ paní M. P., namísto zástupci žalobce Ing. Romanu Landgráfovi. Jinými slovy, stěžejní otázkou je posouzení rozsahu zmocnění, vyplývajících z předmětných plných mocí udělených žalobcem M. P. (plná moc ze dne 27. 6. 2010) a Ing. Romanu Landgráfovi (plná moc ze dne 15. 1. 2019), obě evidované u správce daně.

18. Z obsahu správního spisu a z textu předmětných plných mocí vyplývá následující. Devět z deseti výše uvedených výzev byly doručeny M. P., která byla na základě plné moci ze dne 27. 6. 2010 (doručené žalovanému dne 26. 7. 2010 a zaevidované pod č. j. 88420/10/320901708710) zmocněna „*k jednání s FÚ v neomezeném rozsahu, k podepisování a přejímání písemností a k doručování veškerých písemností týkajících se naší firmy na její adresu*“. Plná moc se stala vůči žalovanému účinnou ode dne jejího uplatnění, tj. od 26. 7. 2010. Rozsah této plné moci byl následně omezen, a to ode dne 15. 1. 2019, kdy došlo ze strany žalobce k uplatnění nové plné moci udělené Ing. Romanu Landgráfovi. Tato plná moc ze dne 15. 1. 2019 (doručená žalovanému dne 15. 1. 2019 a zaevidovaná pod č. j. 56316/19/3304-00510-703151), byla udělena Ing. Romanu Landgráfovi, daňovému poradci, ev. č. 00001284, s následujícím vymezením rozsahu zastoupení: „*k zastupování před správcem daně v plném rozsahu (včetně všech souvisejících úkonů, postupů a řízení) „ve všech věcech týkajících se daně z příjmů právnických osob a daně z přidané hodnoty (včetně všech postupů (ve smyslu § 79 – 90 daňového řádu) a řízení, počítaje v to všechna dílčí řízení dle § 134 odst. 3 daňového řádu); tato plná moc se ovšem netýká podávání daňových tvrzení“*“, a dále *k podávání žádostí o prodloužení lhůty ve smyslu § 36 daňového řádu, k nablížení do všech částí spisu ve smyslu § 66–68 daňového řádu, k podávání stížností dle § 261 daňového řádu, včetně žádostí o prošetření dle § 261 odst. 6 daňového řádu a včetně plného zastupování v následných takto zahájených postupech a řízeních, k podávání podnětů dle § 38 daňového řádu, včetně plného zastupování v následných takto zahájených postupech a řízeních; plná moc udělena „v rozsahu práv a povinností podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, zákona č. 280/2009 Sb. daňový řád a v souladu s ostatními obecně platnými předpisy*“. (zvýrazněno krajským soudem). Dne 21. 1. 2021 byla žalovanému doručena plná moc, zaevidovaná pod č. j. 85436/21/330400510-703151, ve které žalobce zmocnil paní Bc. L. P. „*k zastupování při správě daní ve věci: Veškerá zpracování a elektronická podání včetně registrací*.“ a zároveň uvedl že „*Tato plná moc ruší předešlé plné moci*.“ Ve sdělení, které bylo přílohou podání, ze dne 21. 1. 2021, žalobce uvedl, že ruší plnou moc udělenou M. P. a že „*platná plná moc je u této nové účetní a pana Landgráfa*“. Dne 26. 1. 2021 obdržel žalovaný doplnění plné moci ze dne 21. 1. 2021, které zaevidoval pod č. j. 126086/21/3304-00510-703151, ve kterém žalobce uvedl: „*...upřesňuji plnou k paní P., kterou tímto rozšiřuji na generální plnou moc, včetně doručování ke všem úkonům. Co se týče plné moci pana Landgrafa, jeho plná moc spadá především v rámci řešení problematiky z roku 2013-2014. Prosím o toto respektování*.“ Dne 3. 2. 2021 obdržel správce daně další doplnění plné moci ze dne 21. 1. 2021, které zaevidoval pod č. j. 192055/21/3304-00510-70315, ve kterém žalobce uvedl, že generální plnou moc udělil paní P., a dále v podání uvedl: „*Co se týče plné moci pana Langrafa, ta nikdy nebyla předmětem jednání a jeho plná moc je nadále samozřejmě platná, tedy jsou dvě plné moci -paní P. a pan Landgraf, aby nedošlo k nějaké jiné interpretaci či nepochopení. V jakékoli nejasnosti mne prosím kontaktujte osobně*.“
19. Žalovaný svůj postup v podobě doručování předmětných výzev M. P. odůvodňuje především tím, že omezení rozsahu její plné moci uplatněním plné moci udělené Ing. Romanu Landgráfovi se nevztahuje na podávání daňových tvrzení, jak přímo vyplývá z textu plné moci udělené Ing. Romanu Landgráfovi: „*tato plná moc se ovšem netýká podávání daňových tvrzení*.“ Žalobce naopak namítá, že M. P. nebyla oprávněna za žalobce jakkoli komunikovat se správcem daně ohledně daně z příjmů právnických osob a daně z přidané hodnoty, tedy neměla právo zasílat správci daně žádné písemnosti a podání, vyjma daňových tvrzení, a rovněž tak nebyla oprávněna žádné písemnosti, rozhodnutí ani

jiná sdělení od správce daně dostávat, resp. správce daně nebyl oprávněn žádné takové písemnosti paní M. P. doručovat. A pokud tak správce daně činil, nemělo takové „doručení“ právní následky doručení dle daňového řádu.

20. S tímto názorem žalobce, byť jej lze považovat za relevantní, se krajský soud neztotožňuje, naopak přisvědčuje právnímu názoru žalovaného, že pokud M. P. z původní generální plné moci zůstalo (v důsledku uplatnění plné moci udělené žalobcem Ing. Romanu Landgráfovi) pouze dílčí „zbytkové“ zmocnění k podávání daňových tvrzení, byla zmocněna rovněž k tomu, aby jí žalovaný doručoval mimo jiné i výzvy k podávání daňových tvrzení. Nadto a především ovšem krajský soud přihlížel ke specifické okolnosti nyní projednávané věci, neboť na uvedená zmocnění je třeba nahlížet i z materiálního (nikoliv pouze formálního) hlediska, zohledňujícího navazující jednání dotčených subjektů. Krajskému soudu se totiž jako zcela zásadní jeví skutečnost, že předmětné výzvy se (bez ohledu na způsob posouzení otázky rozsahu zmocnění dle výkladu uvedených plných mocí žalobce) se v konečném důsledku fakticky dostaly do dispozice M. P., které jediné (což žalobce nikterak nerozporuje) svědčí zmocnění k podávání daňových tvrzení za žalobce, včetně přiznání k dani z přidané hodnoty i dani z příjmů právnických osob. Na uvedeném tak nic nemění argumentace žalobce, že výzvy k podání daňových tvrzení měly být doručovány zástupci Ing. Romanu Landgráfovi, přičemž tento pouze nebyl následně oprávněn daňové tvrzení podat, což dle žalobce neznamená, že nemohl výzvu řádně převzít za žalobce, neboť logickým a racionálním postupem zmocněného zástupce Ing. Romana Landgráfa by bylo následné předání těchto výzev do dispozice M. P., která jediná byla oprávněna podávat daňové tvrzení za žalobce. Pokud by snad krajský soud měl přisvědčit argumentaci žalobce, že M. P. nebyla oprávněna za žalobce jakkoli komunikovat se správcem daně ohledně daně z příjmů právnických osob a daně z přidané hodnoty, tedy neměla právo zasílat správci daně žádné písemnosti a podání, vyjma daňových tvrzení, a rovněž tak nebyla oprávněna žádné písemnosti, rozhodnutí ani jiná sdělení od správce daně dostávat, nelze brát ze zřetele, že rovněž M. P. je stále, byť v omezeném rozsahu, zmocněnou zástupkyní žalobce s oprávněním činit za žalobce a v jeho zájmu úkony (podávání daňových tvrzení). Proto si lze stěží představit situaci, že by s přesvědčením, že není zmocněna jakkoli komunikovat se správcem daně (tedy ani přebírat doručované výzvy k podání daňových tvrzení), přistoupila k chování „mrtvého brouka“, a k tíži žalobce žádným způsobem na uvedené výzvy nereagovala, kupříkladu podáním daňového tvrzení; sdělením správci daně o absenci zmocnění k přebírání doručených výzev (s odkazem na zmocnění Ing. Romana Landgráfa), nebo preposláním předmětných výzev zmocněnci Ing. Romanu Landgráfovi či kontaktováním samotného žalobce.
21. Krajský soud se rovněž ztotožňuje s postupem žalovaného, pokud výzvu č. j. 196431/21/3304-50522-711538, vydanou dne 10. 2. 2021, doručoval Bc. L. P., když si vyhodnotil výše uvedenou plnou moc ze dne 21. 1. 2021, včetně uvedených doplnění s odkazem na § 28 odst. 4 daňového řádu, tak, že okamžikem uplatnění plné moci, doručené dne 21. 1. 2021 došlo ke zmocnění Bc. L. P. „*k zastupování při správě daní ve věci: Veškerá zpracování a elektronická podání včetně registrací.*“ a k vypovězení dosavadních plných mocí udělených paní M. P. a Ing. Romanu Landgráfovi. Následným doplněním této plné moci podáními ze dne 26. 1. 2021 došlo s účinností od 26. 1. 2021 k jejímu rozšíření na generální plnou moc. Na správnosti uvedeného postupu nic nemění ani navazující sdělení (doplnění

plné moci) ze dne 3. 2. 2021, v němž žalobce poukazuje na současnou existenci dvou plných mocí pro Bc. L. P. i Ing. Romana Landgráfa.

22. Krajský soud proto v tomto ohledu považuje za správný právní názor i navazující postup žalovaného, pokud shledal existenci vylučující podmínky pro prominutí příslušenství daně z důvodu závažného porušení daňových předpisů ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu, a to konkrétně podmínky definované v čl. III. 1. bodu 5 Pokynu - žalovaný ve výše uvedených případech vyzýval žalobce ke splnění jeho ze zákona plynoucí povinnosti podat daňové přiznání, hlášení nebo vyúčtování, resp. podmínky opakovanosti, vyžadované v čl. III. 1. bodu 5 Pokynu - uvedená situace nastala alespoň 2x v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců.
23. Nadto lze z obsahu žaloby skutečně dovodit, že žalobce své námitky, v nichž rozporuje tvrzení žalovaného o řádném doručení předmětných výzev k podávání daňových tvrzení, resp. k podání kontrolního hlášení, výslovně nevztahuje na výzvy k podání daňových tvrzení č. j. 1649845/18/3304-50522702580, ze dne 7. 8. 2018, č. j. 1735775/18/3304-50522-702580, ze dne 30. 8. 2018 a č. j. 1984449/18/3304-50522-702580, ze dne 5. 11. 2018, „*kteřé byly doručovány před oznámením o zastupování panem Ing. Romanem Landgráfem, tj. před 15. 1. 2019, mohly být doručovány paní M. P.*“ (bod 12 žaloby). Lze tak přisvědčit názoru žalovaného, že i tato skutečnost sama o sobě naplňuje vylučující podmínku pro prominutí příslušenství daně z důvodu závažného porušení daňových předpisů ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu, a to konkrétně podmínku definovanou v Čl. III. 1. bod 5 Pokynu, přičemž žalobce v podané žalobě nesprávně interpretuje rozhodné období, za které žalovaný naplnění uvedené vylučující podmínky posuzuje.

V. Závěr a náklady řízení

24. Na základě výše uvedeného krajský soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 1. února 2023

JUDr. Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu

v.z. JUDr. Marian Kokeš, Ph.D., v.r.
člen senátu
(dle § 54 odst. 2 s. ř. s.)